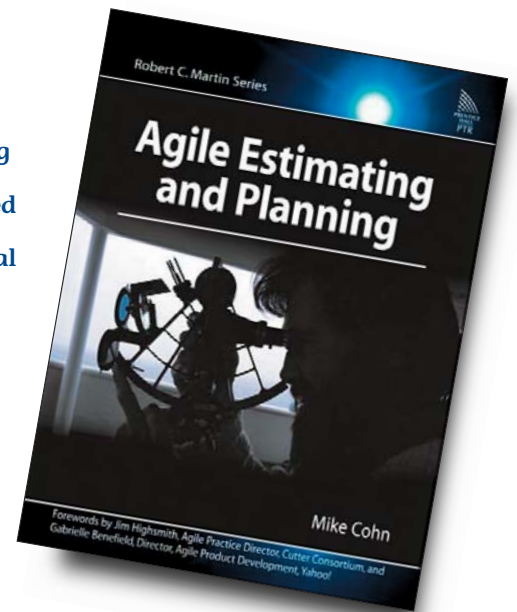

De wereld houdt zich inmiddels nu zo'n dikke vijftig jaar bezig met het ontwikkelen van software. Ons vakgebied begint technologisch gezien al aardig te rijpen. Dat is vooral te merken aan het feit dat de aandacht van veel leveranciers begint te verschuiven naar onontgonnen of achterliggende gebieden. IBM is druk doende Rational Unified Process opnieuw uit te vinden. Zelfs codekoning Microsoft waagt zich met de nieuwe Visual Studio op het gebied van projectmanagement.

Schattig

Een ander achtergebleven onderwerp dat recent ook aan populariteit wint, is het schatten en plannen van systeemontwikkelprojecten. Heel lang voelden de mensen die zich hier aan bezoldigden zich toch een beetje de buitenbeentjes van het vak. Zoals het kind met het rode haar, de sproeten en de brillenglazen van min tien zich voelde in de vijfde klas lagere school.

Maar nu het agile gedachtegoed duidelijk – gelukkig, eindelijk, hè hè – terrein wint, worden natuurlijk ook de technieken voor het schatten en plannen van projecten onder de loep genomen. Aan de populariteit van mijn eigen workshop Estimating and Planning with Smart Use Cases merk ik dat veel organisaties naarstig op zoek zijn naar houvast. Bovendien verschijnt er steeds meer literatuur over het onderwerp, zoals het eerder besproken en heel leesbare boek van Steve McConnell.

Nu doet ook Mike Cohn een duit in het zakje met zijn pas verschenen boek *Agile Estimating and Planning*. Op zich wederom een leesbaar werkje. Ik tref in het boek de nodige

hoofdstukken aan over user stories, het prioriteren van user stories, en zelfs over het splitsen ervan. Allemaal best leuk om te lezen, maar er mist iets. En naarmate ik vorder in *Agile Estimating and Planning* bekriipt me sterk het gevoel dat het boek geen kern heeft. Het mist een punchline. Wat is nou de boodschap die Mike Cohn ons wil vertellen?

Zelfs nadat ik het boek uit had, kon ik me niet bedenken waarom ik überhaupt user stories zou willen definiëren en ik ben er al helemaal niet van overtuigd geraakt dat het schatten van user stories me een betrouwbaar beeld geeft van mijn project. Daarvoor verschillen ze me te sterk in complexiteit en omvang.

Bovendien vind ik dat Cohn iets te veel voorbij gaat aan de waarde van schattingen over meerdere projecten heen – zelfs al zijn ze op basis van user stories. Het is immers best handig je ervaringscijfers te verzamelen voor toekomstige schattingen.

Is *Agile Estimating and Planning* dan een slecht boek? Nee hoor, zeker niet. Cohn geeft gelukkig een

ruime hoeveelheid nuttige achtergrondinformatie, bijvoorbeeld over het opstellen van iteratieplannen, verschillende technieken voor het prioriteren in agile projecten of de voordelen en nadelen van herschatten. Prima om rekening van te nemen. Maar *Agile Estimating and Planning* is niet het boek dat systeemontwikkelaar Nederland en België de concrete handvatten gaat geven die op dit moment in veel organisaties hard nodig zijn. Het boek is denk ik goed samengevat in het citaat van Clint Eastwood bij een van de hoofdstukken: "If you want guarantees, buy a toaster."

Sander Hoogendoorn,
www.sanderhoogendoorn.com

Waardering

★★★★☆

Auteur: Mike Cohn

Titel: *Agile Estimating and Planning*.

Uitg.: Prentice Hall